

Ὁ πλανηθεὶς ἐσπέραν τινὰ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ ἠσθάνθη αἰφνιδίως πνοή τις ἱερὰ νὰ τὸν ψάσῃ καὶ ἤχος μελωδίας νὰ συντριβῇ. . . . Ἦτον ἡ ζτλευμένη τοῦ Βερανζέρου ψυχὴ, ἥτις πρὸς οὐρανὸν φερομένη, ἐστράφη ν' ἀσπασθῇ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐπεςτε λοιπὸν ὁ Βάρδος ὁ γλυκὺς τῆς δημοκρατίας, καὶ δὲν ἀκούεται πλέον ὁ κύκνος τοῦ Σεκουάνα! Φεῦ· εἰς τὸν ἔρημον τοῦτον κόσμον καὶ ὁ Θεὸς εὐρίσκει ἐν Γολγοθᾷ, καὶ οἱ ἡμίθεοι ἓνα τάφον.

.

Δὲν ἐκοιμήθη, ἡμίθεε, εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ Βότσαρη πέτραν, καὶ δὲν ἐκατοπτρίσθης εἰς τὴν πυρακτῖν τοῦ Κανάρη· ἀλλ' ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων μας τότε τῶν ξένων ὥπλιζε τὴν κακίαν, καὶ ἡ Διπλωματία τὴν χεῖρα ὕψωνε καθ' ἡμῶν. . .

« Ἑλλάς! » ἠκούσθη τότε ὡς λύρας στεναγμοῦ ἡ ρωνή σου· « Ἑλλάς » ἀντήχησεν ἡ Γαλλία. καὶ εἰς τοῦ Ναυαρίνου τὸ κύμα « Ἑλλάς » ἀνέκραξαν οἱ Μονάρχαι!

Χαῖρε τοῦ Βερανζέρου μας ἡ ψυχὴ· χαῖρε τῶν Φιλελλήνων ὁ πρῶτος!

Ἐσθέσθη ἤδη, ἐσθέσθη ἡ γλυκεῖα φωνὴ του, καὶ τεσσαράκοντα ἐκατομμύρια πολιτῶν ταινίαν φέρουσι πένθους.

Νεκρὸς ἐξέρχεται εἰς κηδεῖαν, καὶ ἡ Ἐλευθερία εἰς νέφος ἀστραπῆς σελαγίζει. . . .

Ὁ θύων εἰς τὴν Δήμητραν γεωπόνος τὸ γόνυ κλίνει τὸ εὐλαβὲς, καὶ ἄνθη εὖσμα τῇ προσφέρει. Εὐγνώμων χελιδὼν τῆς Πατρίδος, βωμὸν ἀπλοῖκόν ἀνυψώνω, καὶ ὡς λατρεῖάν μου Σοὶ προσφέρω ἐν ἄνθος (*) ἐκ τῶν Σῶν, Βερανζέρε. . . . Ὡ, δέξαι εὐμενῶς τὴν θυσίαν· δὲν ἔχει τῆς φωνῆς σου τὸ μύρον, πλὴν ἐλληνίδα φέρει στολὴν καὶ χεῖρες ἄθικτοι τὸ προσφέρουν.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, δεξιόθεν, ὑψοῦται κενοτάφριον λευκοῦ λίθου, ὅπου ἡ νέα γενεὰ πενθεῖ τὴν καλλονὴν καὶ ἀνδρίαν. Εἶναι οἱ τριακόσιοι τοῦ Δραγαστανίου, ἀκόμη σφίγγοντες τὴν ἀσπίδα...

Ὀλίγον ἀνωτέρω κεῖται τὸ μάρμαρον τῆς Πεντέλης, λευκὸν ὡς ἡ ἀγνότης, αἰώνιον ὡς ἡ δόξα.

Καὶ ἐγγυτέρω; Ὁ ἄφθονος χρυσὸς τῶν δημογενῶν, συρρέων εἰς ἡμᾶς πανταχόθεν.

Ὡ, εἰάν ἤμην ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τὴν ὥραν ταύτην ἐν κενοτάφριον νέον ἤθελεν ὡραῖζει τὴν πτέρυγαν τὴν ἀριστεράν, ἐνῶ δὲ καλλιτέχνης τὴν λέξιν ἔγραφε **BERANZERE**,

« C'est là, c'est là que je voudrais mourir »

ἤθελε παιανίζει ἡ μουσικὴ.